

Huysuz

Annette Pehnt

Jutta Bauer

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Huysuz'un canı sürekli sıkın. Güneşi sevmiyor, çünkü terleyebilir. Yağmurdan hoşlanmıyor, çünkü ıslanabilir. Evinde misafir istemiyor, misafirlğe de gitmiyor. Hiçbir şey ya da hiç kimse Huysuz'u mutlu etmiyor. Neyse ki etrafta Tingeli ve diğer neşeli canlılar var. Bütün acayıplikleri, merakları ve tuhaf alışkanlıklarıyla hep beraber yaşayıp gidiyorlar. Ve birbirlerine arkadaşlık bulaştırıyorlar!

Çeviren: **Mehmet Barış Albayrak**

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

• kirmizikedi.com
f facebook.com/Kirmızı Kedi - ÇOCUK
t twitter.com/krmzkedikitap
i instagram.com/kirmizikedicocuk

₺ 12

ISBN: 978-605-298-196-2

Annette Pehnt

1967 yılında Köln'de doğdu. İrlanda, İskoçya, Avustralya ve ABD'de okudu ve çalıştı. Artık ailesiyle Freiburg'da yaşıyor. 2001 yılında ilk romanını yayımladı. 2012 yılında aldığı Hermann-Hesse Edebiyat Ödülü başta olmak üzere pek çok ödül kazandı.

Rabea ve Marili adlı çocuk kitabı yılın en iyi yedi çocuk kitabından biri olarak gösterildi ve Nordrhein-Westfalen Eyaleti Çocuk Kitabı Ödülü'nü kazandı.

Jutta Bauer

1955 yılında Hamburg'da doğan Bauer, pek çok çocuk ve resim kitabı tasarladı. Hamburg Üniversitesi'ndeki sanat öğreniminin ardından yazar, çizer, karikatürist olarak çalıştı. *Schreimutter* adlı kitabıyla Troisdorfer Resimli Kitap Ödülü'nün yanında, Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'nü kazandı. 2008 yılında Astrid Lindgren Ödülü'ne aday gösterildi. 2010 yılında çocuk ve gençlik kitapları için verilen en önemli ödül, yani Hans Christian Andersen Ödülü'nü kazandı.

Mehmet Barış Albayrak

İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi ve Tübingen Üniversitesi'nde Psikolojik Danışmanlık ve Felsefe okudu. Alman idealizmi ve Romantik Dönem üzerine çalışmayı seviyor, editörlük ve çeviriyle uğraşıyor. Çevirdiği kitaplardan bazıları: *Hegel*, Terry Pinkard; *İnsan Özgürlüğünün Özü Üzerine*, Schelling; *Şiir ve Tragedya Kuramı*, Hölderlin; *Sais Çırakları*, Novalis.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 844
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 223

Özgün Adı: *Der Bärbeiß*

Huysuz

Annette Pehnt

Çeviren: Mehmet Barış Albayrak

© Carl Hanser Verlag München, 2013

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2017

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Alkım Özalp

Son Okuma: Sakine Yalçın

Kapak Tasarımı ve Çizimler: Jutta Bauer

Kapak Uygulama: Gökçen Yanlı

Grafik: Yasemin Çatal

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Aralık 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-196-2

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Huysuz

Annette Pehnt

Jutta Bauer

KIRMIZI KEDİ
ÇOCUK

Fatih Kılıç Yavuz 1981
Çocuk Yayıncılık İstanbul

Öğün Adı: ...

Yazar:
Anıtlar
Çizim: Mehmet

© Cilt Yayıncılık
E. Kırımlı Kılıç Yavuz

Yayın: ...

Editor: Alkan Çiğdem
Fot. Ofis: ...
Kapak: ...
Kapak Üy. ...
Çizim: Yavuz

Bu ...

İstanbul için ...
büyük ...
yayın ...

İstanbul ...
Etiler ...
Kırımlı Kılıç

İstanbul ...
Çiğdem ...
Yavuz

... 3427 İSTANBUL

Ziyaret

Huysuz'un canı hep sıkkın olduğu için, kendine kocaman bir ev inşa etti. Sıkıntısı, bu büyük evde rahat rahat yayılabiliyordu, çatıya kadar çıkıyor, bodruma dek iniyor, her tür çatlağa sızabiliyordu. Birisi, mesela Tingeli ya da İmparator Penguen yeni komşuları Huysuz'un kapısını çaldığında, Huysuz kapıyı hışımlla açar, "Yine ne var?" diye homurdanıyordu.

"Şey, yalnızca öylesine uğradım," derdi Tingeli ya da İmparator Penguen ya da birbirlerini sürekli ziyaret eden diğer komşular.

"Zamanım yok," derdi Huysuz, "ve eğer soracaksanız, kek filan da yok." Ziyaretçiler omuzlarını silker ve kibarca şöyle derlerdi: "Neyse, o zaman bir dahaki sefere, zaten aç değildik." Giderken omuzlarının üzerinden merakla Huysuz'a bakarlardı, çünkü evinin neye benzediğine dair hiç fikirleri yoktu. Gittiklerinde Huysuz mutfak masasına dayanır ve alçak bir sesle söylenirdi.

"Açgözlü şeyler," derdi, "hepsi kekimin peşinde. Onlar yüzünden bir tane bile kek pişiremiyorum." Oysa onların sadece ziyaret etmek istedikleri aklına

gelmezdi. Kapısını sürekli çalan bir tek Tingeli'ydi. Dans etmek, komşularını ziyarete gitmek ve çiçek yapraklarını saymak dışında yapacak bir şeyi yoktu. Huysuz'un somurtkanlığını umursamazdı. Bir gün Tingeli, Huysuz'u ziyaret etmenin güzel bir şey olduğunu açıklamayı denedi.

"Arkadaşlarına gidersin," diye anlatmaya başladı Tingeli, "ve onlara neşe getirirsin, geldiğine sevinirler, sonra da hep beraber elma suyu içersiniz."

"Benim arkadaşım yok," diye homurdanan Huysuz somurtkan bir şekilde göbeğini kaşıdı.

"Yoo," diyerek gülümsedi Tingeli, "bir arkadaşın var: ben!"

Huysuz şaşırarak Tingeli'ye baktı.

"İyi de doğru düzgün tanışmıyoruz bile," dedi.

"Önemli değil," diye yanıtladı Tingeli, "benim bir sürü arkadaşım var; sen de onlardan biri olabilirsin."

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu senin?" diye sordu Huysuz.

"Yok," diyerek kıkırdadı Tingeli, "arkadaşlardan daha iyi bir şey olabilir mi?" O anda Huysuz'un aklına arkadaşlardan çok daha iyi bulduğu bir sürü şey geldi: çamurlu su birikintisi, nemli sis, kokmuş balık, eski püskü halı ve balgamlı öksürük. Huysuz'un evinin içi kahverengiye boyanmıştı, böylece huysuzluğu sürekli devam edebilirdi. Sabahları pas yeşili yatağından kalktığında ne zaman sevinç getiren güneş ışığı onu bir gülümseme için dürtse, koyu kahverengi yorganına bakması yeterli olurdu, böylece somurtkanlık hemen geri dönerdi.

Ama bu somurtkanlık Tingeli'ye işleliyordu, onun somurtkanlığa karşı sanki koruyucu bir zırhı vardı.

"Gördün mü," diye şakıdı Tingeli, "senin de aklına bir şey gelmedi. Artık komşularının seni neden ziyaret etmek istediklerini anladın mı?" Huysuz'un hâlâ en ufak bir fikri yoktu, ama rahat bırakılmak için somurta somurta kafasını salladı. Tingeli'nin aklına yeni bir fikir gelmişti bile. Huysuz'un önünde sevinçten hoplayıp zıpladı.

“Ne yapacağız, biliyor musun?” diye sordu Tingeli. “Ziyarete gitme alıştırması!”

“Alıştırmaya da ne gerek var?” diye sordu Huysuz soğuk soğuk.

“E çünkü bir ziyaretin nasıl olduğunu bilmiyorsun,” diye bağırdı Tingeli çok yüksek sesle. Huysuz acı içinde pençeleriyle kulaklarını kapadı. “İşte hemen öğrenesin ve sen de biri sürü arkadaş edinesin diye alıştırma yapacağız beraber. Bana geldiğinde sana bir ziyaretin nasıl geçmesi gerektiğini göstereceğim.”

Huysuz istemese de sırf Tingeli’den kurtulmak ve kahverengi duvarına rahatça bakabilmek için bu teklifi kabul etti.

“Bana on dakika ver,” diye seslendi Tingeli, “hazırlık yapacağım.”

“Ne hazırlığı?” diye homurdandı Huysuz, ama Tingeli onu duymadı bile, çoktan gitmişti. Huysuz, yaklaşık on dakika kadar çalar saatine baktı, sonra ayaklarını sürüyerek sokağa çıktı. Tepesinde kuşlar ciyaklıyor, sağda solda komşular selam veriyordu, işte yüzgecini ona çılgınca sallayan İmparator Penguen de oradaydı. Huysuz kaşlarını çatarak bir pençesini kaldırdı ve çevresine baktı. Sokağa çok az çıktığından etrafı hiç tanıımıyordu, hatta Tingeli’nin nerede oturduğunu bile unutmuştu. Yakınlarda bir

yerlerde olmalıydı. Zaten uzağa gitmeyi de hiç istemiyordu. Güneş çok parlaktı, hava ise çok sıcaktı; terlemeye başlamıştı bile.

“Harika bir gün değil mi?” diye seslendi bahçesinde solucan arayan gri bir balıkçıl kuşu.

“Pek solucan yok galiba, değil mi?” diye sordu Huysuz.

“Ah önemli değil,” diyerek sırttı gri balıkçıl, “derin dondurucumuz var. Ama biliyor musunuz, çocuklar yine de tazesini seviyor.” Huysuz yukarıya baktı ve gri balıkçılın evinin kapısında sıra sıra dizilmiş bir sürü pasaklı yavru kuş gördü. İster gri balıkçıl olsun ister kendi türünden, Huysuz bütün çocuklardan nefret ettiği için hemen oradan uzaklaşarak Tingeli’ye doğru gitti. Eğer yanılmıyorsa, şu köşedeki küçük, sarı sarı parlayan ev onun olmalıydı.

Ayağını sürterek yaklaştığında, Tingeli'nin heyecanla ileri geri dans ettiğini gördü.

Huysuz'u uzaktan görür görmez, "Hoş geldin, hoş geldin!" diye bağırdı ve onu eliyle içeriye davet etti.

"Bana sarılmayı filan düşünmüyorsun umarım," diye mırıldandı Huysuz.

"Merak etme, zaten çok tüylüsün," diye kıkırdadı Tingeli.

"Sürekli kıkırdamayı da keser misin?" diye sordu Huysuz.

"Eğer bana asık suratla bakmazsan bırakırım," diye hazırcevap bir karşılık verdi Tingeli. Huysuz buna yanıt vermedi ve Tingeli'yi takip ederek eve girdi. Evin içi kurabiye ve taze kahve kokuyordu. İçerisi o kadar aydınlıktı ki, sanki güneş ışığından yapılmıştı. Her yerde çiçek demetleri vardı, duvarlara da Tingeli'nin yaptığı rengârenk resimler asılıydı. Huysuz kapıda kök salmış gibi duruyordu.

"Eee?" diye sordu Tingeli.

"Eee ne?"

"Şimdi, evimin ne kadar güzel olduğunu ve burada bulunmaktan memnuniyet duyduğunu söylemelisin," diye açıkladı Tingeli.

"İyi de memnun değilim ki," dedi Huysuz somurtarak, "burası çok aydınlık, yanımda da güneş

gözlüğü yok ve duvardaki bu renkli karalamalar sinirimi bozuyor.”

Tingeli iç çekti.

“Şimdi sana bir parça kurabiye ve kahve ikram edeceğim,” dedi Tingeli, “sonra dünya daha güzel görünecek.”

“Benim kurabiyeye alerjim var,” diye homurdandı Huysuz, “kahveyi de git tavşanlara ver.”

Tingeli bir an sessizce oturdu ve derin bir soluk aldı.

“Peki tamam,” dedi usulca. “Tavşanlara vereyim. Neyse ki hemen yanımda oturuyorlar.”

Bahçeye çıktı ve çitin üzerinden bağırdı: “Merhaba tavşanlar, orada mısınız? Burada bir sürü kurabiye ve kahve var! Haydi gelin!”

Tavşanlar uzun zamandır orada oturuyorlardı. O kadar çoktular ki, adlarını kimse hatırlayamıyordu; davet edilmeye de bayılırlardı. Hemen 10-15 tavşan çitin üzerinden Tingeli’ye doğru atladı ve etrafta heyecanla hoplayarak yıldırım hızıyla mutfağa daldı. Huysuz’u görünce bir an korktular ama kurabiyeler harika kokuyordu ve her seferinde midelerini bozsa da kahveyi bir dikişte içtiler. Küçük bir tavşan Huysuz’un kucağına atladı, iki tanesi ayaklarının arasında oynayıyordu. Tingeli sanki doğum günü-müş gibi hissediyordu.

Kahve fincanını kaldırdı ve bağırdı: "Yeni komşumuz Huysuz'a!"

"Evet Huysuz'a. Çok yaşa Huysuz!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Tingeli'nin evine sürekli başka tavşanlar da geldiğinden, büyük bir koro olmuşlardı, herkes tavşanların tezahüratını duydu ve sonunda tüm sokak şöyle çınlamaya başladı:

"Çok yaşa Huysuz!"

Marie

Tingeli'yi ziyarete gittiğinden beri Huysuz yeni sokağını daha iyi tanıyordu. Sayıları her gün artan kocaman tavşan ailesi, gri balıkçılar, Tingeli ve İmparator Penguen burada yaşıyordu. İnsanlar pek gelmiyordu buraya; ara sıra bir ya da iki çocuk...

"Çocuklardan nefret ederim," dedi Huysuz, Tingeli'ye.

"Bunu daha önce söylemiştin," diye karşılık verdi Tingeli. "Ama sen de eskiden bir çocuktun. Küçük bir Huysuz'dun."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Huysuz, "ben hiç küçük olmadım. Huysuz ayılar büyük doğar." Tingeli buna inanmadı. Ayı anneler, eğer bebekleri çoktan büyümüşse onları karınlarında nasıl taşıyabilir ki?

Tam o sırada bir insan çocuğu sallana sallana sokaktan geçiyordu ve Tingeli koşarak pencereye gitti.

"Bak," diye bağırdı heyecanla, "işte bir tanesi geliyor."

"Ne, huysuz bir ayı yavrusu mu?" diye sordu Huysuz, birden meraklanmıştı.

“Hayır, küçük bir insan!” diye seslendi Tingeli. “Çok tatlı değiller mi? Derileri pespembe; baksana bir de yusyuvarlak kulakları var!”

“Yiyebiliyor muyuz?” diye sordu Huysuz. Ama Tingeli onu duymadı, çünkü küçük insan onu çok heyecanlandırmıştı.

“Patilerinde ayakkabı bile var,” diye bağırarak sokağa fırladı. Diğer komşular da evlerden çıkmışlar ve çocuğun etrafını sarmışlardı. Gri balıkçıl paçasından hafifçe çekince çocuk biraz korktu, sonra Tingeli’yi görünce ona sanki Noel Baba’ya bakar gibi baktı.

“Sen de kimsin?” diye sordu çocuk şaşkın bir halde. “Sanki çiçek ve sincap karışımı bir şeye benziyorsun.”

“Benim adım Tingeli,” diye tanıttı kendini Tingeli. “Tehlikeli değilim.”

“Ben de öyle,” dedi çocuk. Adı Marie’ydi. Ayak-kabıllarını kemiren ve paçalarına sıçrayan tavşanlarla oynamak için sokağa oturdu. Burada kimsenin ehliyeti olmadığı için hiç araba geçmemesi ne güzeldi.

“Bizi neden ziyarete geldin?” diye sordu Tingeli.

“Ağabeyimle tartıştım,” dedi Marie, “çünkü bilgisayarında oyun oynamama izin vermiyor. Sonra ağladım, o da bağırdı, gitmeliymişim. ‘Nereye?’ diye bağırdım, o da, ‘Fark etmez!’ dedi, Kanada ya da Timbuktu olabilirmiş. İşte şimdi buradayım.”

“Demek öyle,” dedi Tingeli ilgiyle, “yani burası Timbuktu mu?”

“Oturduğun yerin adını senin bilmen gerekir,” dedi Marie.

“Hiç fikrim yok,” diye itiraf etti Tingeli. “Ben hep bu sokaktaydım. Peki bilgisayar dediğin ne?”

Marie tam bilgisayarın ne olduğunu anlatmaya başlamıştı ki Huysuz evinden çıkıverdi. Çocuklara dayanamıyordu gerçi ama bütün komşular toplandığından o da orada olmak istedi. Ayrıca evindeki huysuzluğu o kadar bunaltıcı olmuştu ki, temiz havaya ihtiyacı vardı. Güçlü adımlarla kulakları çok iştah açıcı olan ve burnu yuvarlak yüzünde pespembe parlayan çocuğa doğru gitti. Kara dudaklarını yalarken çocuk onu fark etti ve havaya sıçradı, o kadar ani oldu ki, bütün tavşanlar ve gri balıkçılar paçasından aşağıya düştü.

Korkmuş bir halde etrafına bakan çocuk oradan gitmek istedi ama Tingeli çocuğun elini tuttu.

“Marie bekle,” diye bağırdı, “bu bizim Huysuz, korkmana gerek yok.” Ayakta durduğunda Marie, Huysuz’dan daha uzun olduğunu fark etti ve yukarıdan baktığında Huysuz birden hiç de tehlikeli gözükmedi.

“Huysuz mu?” diye sordu Marie.

Huysuz derin bir nefes aldı. Çocuğun ondan kaçmaya çalışması hoşuna gitmişti; şimdi kendini

mümkün olduğunca uzun göstermeye çalışıp sesini iyice kalınlaştırarak şöyle hırladı: "Bana neden Huysuz derler biliyor musun? Çünkü vahşi ve huysuz bir ayıyım, çocukların kulaklarını ısirmaya da bayılırım." Bunları söylerken dişlerini gıcırdatarak kaşlarını çatıyordu.

Çünkü vahşi
ve huysuz bir ayıyım...

“Ya, öyle mi?” dedi Marie ilgiyle, yeniden oturdu ve Huysuz’u da çekerek kucağına oturttu. “Anlat bakalım, belki böylece ağabeyimi korkutabilirim.”

Huysuz, Marie’nin elleri arasında çırpındı, kucaklanmak istemiyordu. Kürkünü dikleştirdi ve parmaklarını itekledi.

Ama Marie artık hiç korkmuyordu. Bu hareketi kendi tavşanından biliyordu. Huysuz’u güçlü bir şekilde ensesinden tuttu, bir eliyle onu sardı ve kımıldamayacağı kadar Huysuz’un karnına bastırdı. Bu tavşanlarda da işe yarardı.

“Hah şöyle, kıpırdamadan dur da anlat bakalım,” diye mırıldandı Marie sakince.

Huysuz, Marie’nin kazağını ısırınca ağzı yünle doldu.

“İyyy,” diyen Huysuz pembe-yeşil iplikleri tükürdü. Gri balıkçılar hemen yün iplikleri topladılar, onları yuva yaparken kullanabilirlerdi.

“Eee? Bir çocuğun kulağını ısırдың mı hiç gerçekten?”

“Şey...” diye homurdandı Huysuz, ağzı Marie’nin kazağına gömülü. “Aslında tam olarak değil. Yani demek istediğim, çocukları hiç sevmem, bu yüzden de hiçbiriyle karşılaşmam. Yoksa kesinlikle ısırırdım kulaklarını.” Marie gülerek Huysuz’u yine kendine doğru çekti.

"Biliyor musun Huysuz, çok tatlısın. Seni eve götüreceğim."

"Hayır, hayır," diye haykırdı Huysuz ve yeniden çırpınmaya başladı. O kadar güçlü çırpındı ki, Marie onu bırakmak zorunda kaldı.

"Ama neden?" diye sordu Marie biraz bozularak.

"Buraya daha yeni taşındım," dedi Huysuz yutkunarak, "ve yeniden taşınmak istemiyorum, taşınmaktan nefret ederim!" Bunları söylerken evine doğru koşup içeri girdi ve kapıyı iyice kilitledi.

"Komik," dedi Marie. "Bu hep böyle midir?"

Tingeli başını salladı. Marie, Huysuz'u evine götüremediğinden, gri balıkçılar ona kocaman bir gri balıkçıl tüyü hediye ettiler.

"Ağabeyine götürürsün," dedi gri balıkçılar, "böylece senin Timbuktu'da olduğuna inanır."

"Teşekkürler," dedi Marie ve her bir gri balıkçılın parlak tüylerini okşadı. "Artık gitmeliyim."

Tüm komşulara el salladı ve sallana sallana yürüyerek oradan uzaklaştı.

"Timbuktu..." dedi Tingeli düşünceli bir şekilde İmparator Penguen'e. "Buranın adının bu olduğunu biliyor muydun?"

"Valla ben hep Güney Kutbu'ndayız sanıyordum," diye iç çekti İmparator Penguen.

“Şuraya bir tabelaya yazalım ki nerede oturduğumuzu bilelim,” dedi Tingeli.

Huysuzluk

Salı günü koca Huysuz'un canı çok ama çok sıkındı. Her gözeneginden öfke fışkırıyordu. Kaşlarını çatarak bahçeye fırladı ve yeteri kadar güzel açmadıkları için bütün çiçekleri söktü. Kırmızı ve sarı olanları ağzına attı, ama tatları berbattı.

"İğrenç," diye homurdandı Huysuz, "çok iğrenç." Tüm öfkesiyle pençelerini toprağa daldırdı ve boğazına kadar toprağın içinde kalana dek kazmaya devam etti.

Sonra Tingeli çıkageldi. Ayak parmaklarının üzerinde dans edip kelebek rolü yapıyordu. Huysuz'un çitinin kenarında durdu ve öfkeyle toprağı eşeleyen Huysuz'u izledi.

"Toprağı mı kazıyorsun?" diye sordu Tingeli.

Huysuz yanıt vermedi, burnundan soluyarak birkaç çamur topağını çitin dışına attı. Tingeli tam zamanında başını eğdi ve kıkırdadı.

"Haydi biraz yürüyüşe çıkalım," diye seslendi Tingeli, "hem kafan biraz dağılır."

"Kafamın dağılmasını istemiyorum," diye gürledi Huysuz, "ayrıca yürümekten nefret ederim."

Tingeli meraklandı. Acaba Huysuz'u nasıl yeniden neşelendirebilirdi? Bir sakız verse sevinir miydi? Ya da kırların üzerinde çok haşlanmış yumurtalı bir piknik mi yapsalardı? Kendi ördüğü bir futbol topuna ne derdi peki? Tingeli bir şunu bir bunu düşünürken Huysuz gittikçe toprağa gömülüyordu, çukurda artık yalnızca kulakları gözükiyordu.

Tingeli bir sopa bulup çitin üzerinden atladı ve çukurun içine baktı. Huysuz aşağıda söyleniyordu ve toprağı sürekli yukarıya doğru atıyordu. Hiçbir şey onu durduramaz gibiydi. Tingeli biraz

endişelendi, çünkü Huysuz eğer böyle devam ederse Avustralya'dan çıkabilirdi.

Hemen evine gitti ve iki tereyağlı ekmek kapıp geldi. Ama döndüğünde Huysuz çukurun derinliklerinde kaybolmuştu.

"Huysuz," diye bağırdı Tingeli, "dışarı çık ve biraz ara ver. Tereyağlı ekmek getirdim." Heyecan içinde çukurun derinliklerine kulak kabarttı. Bir süre sonra bir öksürük ve oflama duydu. Çok geçmeden Huysuz yukarı tırmandı, çukurun kenarından dışarı çıkıp kürküdeki tozu toprağı temizledi. Soluk soluğa kalmıştı.

"Tereyağlı ekmek mi dedin?" diye homurdandı. "Göster bakalım."

Çukurun kenarına oturdular, bacaklarını sallayarak tereyağlı ekmeklerini yediler. Çiğnemeye devam ederlerken, küçük bir pofuduk bulut gökyüzünde ilerledi ve tam üzerlerinde durdu.

"Sanırım yağmur yağacak," diyerek bulutu işaret etti Tingeli.

"Tipik," diye söylendi Huysuz ve kederli bir halde başını salladı.

Bulut bir süre bahçenin üzerinde durdu, son bir kez şişindi ve on milyon yağmur damlası halinde üzerlerine düştü. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Huysuz ve Tingeli saklanacak zaman bulamadı. Bulut yağıp gittikten sonra gökyüzü yeniden masmavi oldu.

Huysuz ve Tingeli ağzına kadar çamurlu yağmur suyuyla dolan çukura baktılar.

“İğrenç,” dedi Huysuz, ama Tingeli güldü.

“Hiç de değil,” diye bağırdı. “Artık bahçende bir havuz var!” Sevinç içinde suya atladı.

Komşular neler oluyor diye pencereden baktılar. Yeni havuzu görür görmez evlerinden fırladılar ve yüzmek için bahçe çitinde kuyruğa girdiler.

“Harika bir fikir,” deyip Huysuz’u tebrik ettiler.

Suya giren herkes birbirine kahkahalar içinde su sıçratırken Huysuz kafasını sallayarak çukurun kenarına çömeldi ve tırnaklarını yemeye başladı.

Ara sıra, “Bahçemden defolun,” diye kendi kendine mırıldandı ama kimse onu duymadı. Sonunda sessizce evine gitti, soluk yeşil yüzme kolluklarını aldı ve şişirdi. Huysuz dışarı çıkıp kalabalığa karışırken Tingeli onu fark etti.

“Huysuz,” diye seslendi heyecanla, “haydi sen de gel, su çok güzel.”

“Himm, ben güzel demezdim,” diye homurdandı Huysuz ama bir pençesini dikkatle suya soktu. Yüzünü buruşturdu ve neredeyse gülümseyecek gibi oldu.

“İğrenç bir bulamaç,” diye hırıldadı hoşnut bir şekilde.

Korku

Korku biraz grip gibidir. Eğer birisi korkuyorsa, başkalarına da kolaylıkla bulaşabilir. En azından, güzel günlerde yaz kırlangıçları gibi dans eden Tingeli için böyle oldu. Kötü havalarda korku bir burun akıntısı gibi başlardı. Birisi kaygıyla fırında son kalan ekmeklere bakar ya da Huysuz başını sallayarak ağır ağır Tingeli'nin yanından yürüyüp geçer veya bir çocuk ağlardı. İşte korku Tingeli'ye bir şekilde bulaşmıştı. Birisi takip ediyor mu diye etrafına baktı ve hızlıca evine kaçtı. Sonra kimse gelmesin diye kepenkleri kapatıp ter içinde mutfak masasına oturdu. Ama şimdi mutfak çok karanlık olmuştu ve Tingeli tuhaf sesler duyuyordu: Lavabodan bir tıngırtı geliyordu, belki de bir fare sıkışmıştı oraya. Avlunun camı tıkırdıyordu, belki ağaç dallarıydı ama belki de evde biri olup olmadığını anlamaya çalışan bir hırsız...

"Evdeyim," diye bağırdı Tingeli tüm cesaretiyle. Ama sesi o kadar cırtlak ve ince çıktı ki, Tingeli yeniden korktu ve yüksek sesle öksürmeye başladı. Hırsız belki şimdi Tingeli'nin narin öksürüklerini

duyuyor ve, “Bu kadar narin öksüreni bir çırpıda yere sererim,” diye düşünüyordu. Bir çırpıda yere serilmek istemeyen Tingeli masanın altına saklandı. Orada her zamanki gibi kahvaltıdan kalma kırıntılar vardı, ama bu kırıntılar çok kolay ufalanıyordu ve biraz da pisliğe benziyordu. Belki de tehlikeli bir hayvan buralardaydı ve kahvaltıda bacağından ısır- mak için Tingeli’yi beklemişti. Hatta belki de hâlâ buradaydı, komodinin ya da çöp kovasının altında. Tingeli gözlerini dehşet içinde kapattı, pençeleriyle de kulaklarını örttü. Orada olduğunu unutmaya çalışıyordu, kulakları hâlâ örtülü halde kahvaltı kırıntılarının üzerine kıvrıldı.

Bu yüzden arka kapının gittikçe daha yüksek sesle vurulduğunu duyamadı.

“Hey,” diye bağırdı biri kaba bir sesle, “nerede saklanıyorsun? Yardımına ihtiyacım var. Parmağımı kestim. Yardım et!” Verandadaki kişi bir süre bağırdı, hatta ağladı, sonra evin etrafını dolaşarak deli gibi kapı zilini çalmaya başladı. Zil neredeyse on tane alarm gücünde çaldığından Tingeli sonunda duyabildi. Titreyerek kafasını mutfak masasının altından çıkardı.

“Kim o?” diye sordu titreyerek. Ama kendi sesi çok kısikken kapı zilin sesi çok yüksekti, bir yanıt alamadı. Ya tekrar saklanacaktı ya da kapıyı açacaktı,

yoksa bu gürültü hiç bitmeyecekti. Biraz yutkundu ve nefes aldı, sonra üzerindeki kırıntıları temizledi. Aslında hayvan pisliğinden çok kahvaltı kırıntılarına benziyorlardı. Sonunda kapıya gitti.

Birinin, "Tingeli, lütfen bana yardım et!" diye sızladığını duydu. Bu kişi Huysuz'dan başkası olamazdı. Onun ağlamaklı sesini tanımıştı; hemen kapıyı açtı. Huysuz orada dururken titriyordu. Başparmağını havaya kaldırmıştı.

Ama kan
görmekten
çok korkarım!

“Parmağımı kestim Tingeli,” diye yakındı, “bana yardım etmelisin!” Tingeli korkusunu unuttu.

“Göster neresi?” diye sordu.

“Burası,” diye gösterdi Huysuz inleyerek ve başparmağını Tingeli’nin burnunun ucuna tuttu. Tingeli dikkatle bakınca üzerinde minicik bir kan damlasının toplandığı küçücük bir çizik gördü.

“O kadar da kötü gözüküyor,” dedi Tingeli.

“Ama kan görmekten çok korkarım,” diye sızlandı Huysuz. “Kan kaybından öleceğimden endişeliyim Tingeli.”

“Bir şey olmaz,” dedi Tingeli ve parmak uçlarında yükselerek sakinleşmesi için Huysuz’un kolunu okşadı.

“Ölüyorum Tingeli, bir Huysuz hemen oracıktan ölebilir.” Derin bir nefes alarak mutfığa daldı ve kendini bir sandalyeye bıraktı.

“Burası neden böyle karanlık?” diye sordu.

“Bazen karanlık iyi geliyor,” diye sakince yanıtlayan Tingeli Huysuz’un başparmağına bir yara bandı yapıştırdı. Sonra kepenkleri kaldırdı, Huysuz gururla başparmağını inceledi, ardından birer bardak elma suyu içtiler.

Kar

Perşembe günü kar yağdı, oysa kışın gelmesine daha vardı. Kar yerleri tuttu; evlerin çatılarında, gri balıkçıların çöp kutularının, tavşan ailesinin çayırının, Tinegeli'nin burnunun üzerinde beyaz bir halı gibiydi. Timbuktü sakinlerinin çoğu bu durumu sevinçle karşıladı, hele İmparator Penguen mutluluktan uçuyordu.

"İşte, gerçekten Güney Kutbu'ndaymışız. Haklıymışım," diye ciyaklayarak kar sevmeyen gri balıkçıların titizce süpürdüğü kar yığınının içinde dans etti. Tavşanlar da kardan pek hoşnut değillerdi, çimenleri tekrar ortaya çıkarmak için çayırı eşeleyip duruyorlardı. Diğer herkes sevinç içinde karda yuvarlanıyor, sokak lambalarına kar topu atıyor ve bir Eskimo evi inşa etmek için olabildiğince çok kar topluyorlardı. İnşaat sürecini İmparator Penguen yönetiyordu.

"Bu işi iyi bilirim," dedi. "Geldiğim yerde bütün evler böyleydi."

"İyi de penguen, sen buralısın," dedi Tingeli.

"Ama kanımda ve tüylerimde Kuzey Kutbu'nun izleri var," diye ısrar etti Penguen. "Yoksa sen bir Eskimo evinin neye benzediğini biliyor musun?"

"Kimsenin bilmediği kesin," diye güçlü bir ses duydular. Gelen Huysuz'du; o ana kadar evinde kalmıştı çünkü kardan nefret ediyordu. Yine de artık bir temiz hava alması gerektiğinden dışarı çıkmıştı. Kar yığınlarını bir araya toplayan diğerlerine bakarak kafasını salladı.

"Bana sorarsanız bundan hiçbir şey olmaz," dedi kederli bir şekilde.

"Ama sana sormuyoruz," dedi İmparator Penguen, "bana soruyoruz. Ben kar, buz ve kışla ilgili diğer her şeyin uzmanıyım."

Huysuz bir süre sustu ve diğerlerinin kardan nasıl tuğlalar oluşturduklarını izledi. Gerçi tuğlalar küçüktü ama onlarla bir şekilde duvar örülebiliyordu.

"Bu hiçbir zaman dayanmaz," dedi Huysuz endişeyle.

"Tabii ki dayanır," diye karşılık verdi İmparator Penguen. "Bak," dedi ve gagasıyla sertçe duvara vurdu. Duvar çatırdadı ve çıt çıkarmadan yerle bir oldu. İmparator Penguen yüksek sesle lanet okudu.

"Bana soran yok," diye homurdandı Huysuz, "ama demiştim işte."

O sırada İmparator Penguen sinirli sinirli Huysuz'a döndü.

“Eğer her şeyi bildiğini iddia ediyorsan Bay Bilgiç, Eskimo evini de sen yapiver. Sürekli söylenmek bir maharet değil,” diye söylendi.

“Eskimo evlerini sevmem ki,” dedi Huysuz. “Kim bir Eskimo evinde yaşamak ister? Duvarları soğuktur, baharda çatısı akıtır ve rüzgâr sürekli çatlaklardan içeri eser.”

“Hiç de değil,” diye bağırdı İmparator Penguen, “içerisi kürkle kapatılıyor ve çok sıcak oluyor. Eskimo evlerinden hiç anlamıyorsun.”

Şimdi de Huysuz sinirlenmişti. Kürkü kabardı, alnı kırıştı ve pençelerini sıktı. İmparator Penguen de tüylerini dikleştirdi ve kavgaya hazırlanır gibi gagasını açıp kapadı.

“Hemen kapayın çenenizi,” diye bağırdı Tingeli ve zıplayarak iki kavgacının arasına girdi, “Eskimo evinin içinin nasıl olduğu kimin umurunda? Hemen barışın!”

“Barışmak mı, aklımdan zorum mu var benim?” dedi Penguen burnundan soluyarak. “Bu ihtiyar sürekli mızızlanıp can sıkıyor. Bir şeyi beğendiğini duydunuz mu hiç? Güneş açsa çok sıcak, kar yağsa çok soğuk, der. Neden buradan çekip gitmiyor bu oyunbozan?” Tingeli dehşet içinde İmparator Penguen’e baktı. Diğer komşular biraz geri çekilmişlerdi ve soluklarını tutarak Huysuz’un ne yapacağını bekliyorlardı.

Barışmak mı,
aklımdan zorum
mu var benim?

Bir süre herkes sustu. Yalnızca hafif soluklar havaya yayılıyor ve buz kristallerine dönüşüyordu. Sonra Huysuz döndü ve tek bir kelime etmeden ağır ağır evinin yolunu tuttu. Ardından kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

“Hey, seni ihtiyar mızımız,” diye bağırdı İhtiyar Penguen ve kanatlarını çırpıp, “burada kal ve dövüş benimle. Böyle kolayca kaçamazsın.”

“Artık yeter,” diye içini çekti Tingeli.

“Ama doğru değil mi, hep huysuz o,” diyerek kendini savundu İmparator Penguen. “Bir kere bile güzel bir söz çıktığını duydun mu ağzından?”

“Burada o kadar uzun zamandır oturmuyor,” dedi Tingeli, “ayrıca hiç huysuzluk olmasa dünya çekilmez bir yer olurdu.”

“Ben o halini güzel buluyorum,” diye fısıldadı küçük bir tavşan.

“Hadi canım,” diye homurdanan İmparator Penguen sinirinden karı gagaladı. O sırada Tingeli oradan usulca uzaklaşmıştı ve Huysuz’un kapısını tıklatıyordu. Ama açan olmadı.

Tingeli çok endişelenmeye başlamıştı. Huysuz’un öfkeli bir halde evde tek başına oturmasını istemiyordu, aşırı sinirden kendi poposunu ısırabilirdi. Pencereden mutfığa sızmayı denedi, ama bunun için bir yol bulamadı. Kapıdaki mektup deliğinden de yalnızca terlikler ve Huysuz’un delikli şemsiyesi dışında hiçbir şey gözükmüyordu. Hemen evin çevresinden dolanıp bahçeye gitti, belki dışarıdan Huysuz’u görebilirdi. Köşeyi döner dönmez kalakaldı ve soluğunu tuttu.

Huysuz küçük bahçesinin ortasında daydı, bir kürekle karları havaya savuruyordu. Şimdiden kocaman bir kar tepesi yaratmıştı ve arada sırada üzerine eliyle pat pat diye hafifçe vuruyordu. Halterciler gibi, bir yandan derin derin oflarken bir yandan terliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tingeli.

“Görmüyor musun?” diye yanıtladı Huysuz.

“Kardan bir tepe mi?”

“Tabii ki bir Eskimo evi,” diye homurdandı Huysuz. “Bir Eskimo evinin neye benzediğini bilmeyenlere göstermek için yapıyorum.”

“Vay canına,” diye şaşırdı Tingeli. Bir Eskimo evinin neye benzediğini kendisi de bilmiyordu. Ama bunun yalnızca bir kar tepesi olduğu da aklına yatmadı.

Vay canına!

Huysuz birkaç saat daha bahçesinde çalışmaya devam etti. Sonra sokağa çıkarak bağırdı: “Ey ahali, buyurun, hepiniz davetlisiniz!” Bütün komşular akın akın Huysuz’un evine koştu. Herkes geldiğinde Huysuz onları bahçesine götürdü. Orada kocaman beyaz bir yapı alacakaranlıkta parlıyordu. Her yerde mumlar yanıyordu; yuvarlak pencerelerde fenerler ışıldıyordu.

“Muhteşem!” dedi herkes.

“İçeri gelin,” diye guruldadı Huysuz. Daracık girişten başlarını eğerek Eskimo evinin içine girdiler. Yerlere çam dalları serpilmişti, duvarlar Huysuz’un akşamları bacaklarını ısıttığı örtüyle kaplanmıştı. Tam ortada küçük bir masanın üzerinde, içinde sıcak elma suyu olan bir demlik vardı.

“Bütün bunları bizim için mi yaptın?” diye sordu Tingeli şaşkınlık içinde.

“Başka kimin için olacak?” diye homurdandı Huysuz. Kollarını karnının üstünde birleştirdi ve herkesin şaşkınlık içinde fısıldaşarak etraflarına bakışlarını, elma suyu içişlerini izledi.

“Ama biliyor musun,” diye fısıldadı İmparator Penguen, Tingeli’ye, “bir Eskimo aslında hiç böyle değildir.”

“Fark etmez,” dedi Tingeli ve büyük bir yudum aldığı tarçınlı sıcak elma suyunu midesine indirdi.

Başka Bir Yer

Eskimo evi çoktan erimişti. Ama Timbuktu sakinleri Huysuz'un o evi kendileri için inşa ettiğini unutmamıştı. Tavşanlar arada sırada kapısının önüne havuç koyuyordu, hatta Huysuz da onları bazen yiyordu. İmparator Penguen, gerçek Eskimo evleri ve milyonlarca başka İmparator Penguen'in olduğu Güney Kutbu'na gidip gitmemeyi düşünmüştü. Ama orada kimseyi tanımıyordu. Ayrıca Tingeli'yle ip atlamaca oynamaya bayılıyordu. Bir de yol kim bilir ne kadar uzundu.

“Acaba hiç erimeyen karın olduğu yer ne kadar uzakta?” diye sordu Tingeli’ye.

“Bilmem,” diye yanıtladı Tingeli, “hiç başka bir yere gitmedim ki.”

“Ben de,” dedi İmparator Penguen; düşüncele-re dalmıştı. “Ama buraya nasıl geldiğimi bilmek isterdim. İmparator Penguenler ne zamandan beri Timbuktu’da yumurtluyor?”

“Biz her yere gittik,” dedi Bayan Gri Balıkçıl al-çakgönüllüce, “biliyorsunuz uçabiliyoruz biz.”

İmparator Penguen’in o an aklına geldi: “Ben de uça-bilirim!” Kanıtlamak için kanatlarını çırpı. Bayan Gri Balıkçıl biraz acıyan bir gülümsemeyle başını salladı.

“Peki bu başka yerler nasıl?” diye sordu Tingeli merak içinde. “Örneğin bizim sokağın sonunda bir köşe var, sonra iki sokak daha ve Timbuktu bitiyor. Sonra ne var?”

Bayan Gri Balıkçıl sokaklardan, tarlalardan, or-manlardan, bir dağdan, büyük şehirlerden söz etti ama Tingeli bu dediklerinden hiçbir şey anlamadı.

“Büyük şehirler mi?” diye sordu.

“Kocaman, devasa,” diye heyecanla yanıtladı Ba-yan Gri Balıkçıl. “Binlerce insan, milyonlarca araba, köpekler, kediler, güvercinler, çöp kutuları.”

“Bizde de çöp kutuları var,” dedi İmparator Pen-guen biraz alınarak.

“Bir yolculuğa mı çıksak?” diye sordu Tingeli. “Yiyecek bir şeyler alırsız ve Timbuktu’nun sonuna kadar gideriz. Sonrasında ne olduğunu kendimiz görürüz.”

“Bunu yapamayız,” dedi küçük bir tavşan çekinerek, “sonrasında kayboluruz ve evin yolunu bulamayız.”

“Yanımıza bir harita alırsız,” dedi Tingeli, “böylece kaybolmayız.”

Orada durup plan yaparlarken Huysuz çıkageldi ve derin bir of çekti.

“Ne yapacaksınız? Yolculuğa mı çıkacaksınız? Aklınızı mı kaçırdınız?”

“Neden ki?” diye sordu Tingeli. “Dünyaya bir göz atmak istiyoruz, hem böylece nerede olduğumuzu da anlayabiliriz.”

“Biz buradayız,” diye homurdandı Huysuz, “bu, açıkça ortada. Yola çıkmak yalnızca ayak şişkinliğine ve huysuzluğa yol açar.”

“Senden daha huysuz olmak imkânsız,” diye kırdadı Tingeli, “haydi sen de gel.”

Huysuz kafasını sallayarak evine gitti ve kapıyı kapattı. Ama diğerlerinin öğleden sonra yeniden sokakta buluştuklarını, birbirlerine çanta ve sepet verdiklerini, büyük bir harita açtıklarını görünce boyunda bir atkı ve pençesinde yürüyüş bastonuyla yeniden dışarı çıktı.

“İşte,” diye heyecanla söze başladı Tingeli ve haritanın ortasına parmağını koydu. “İşte tam buradayız.”

“Ama haritada yalnızca Timbuktu var,” dedi Bay Gri Balıkçıl.

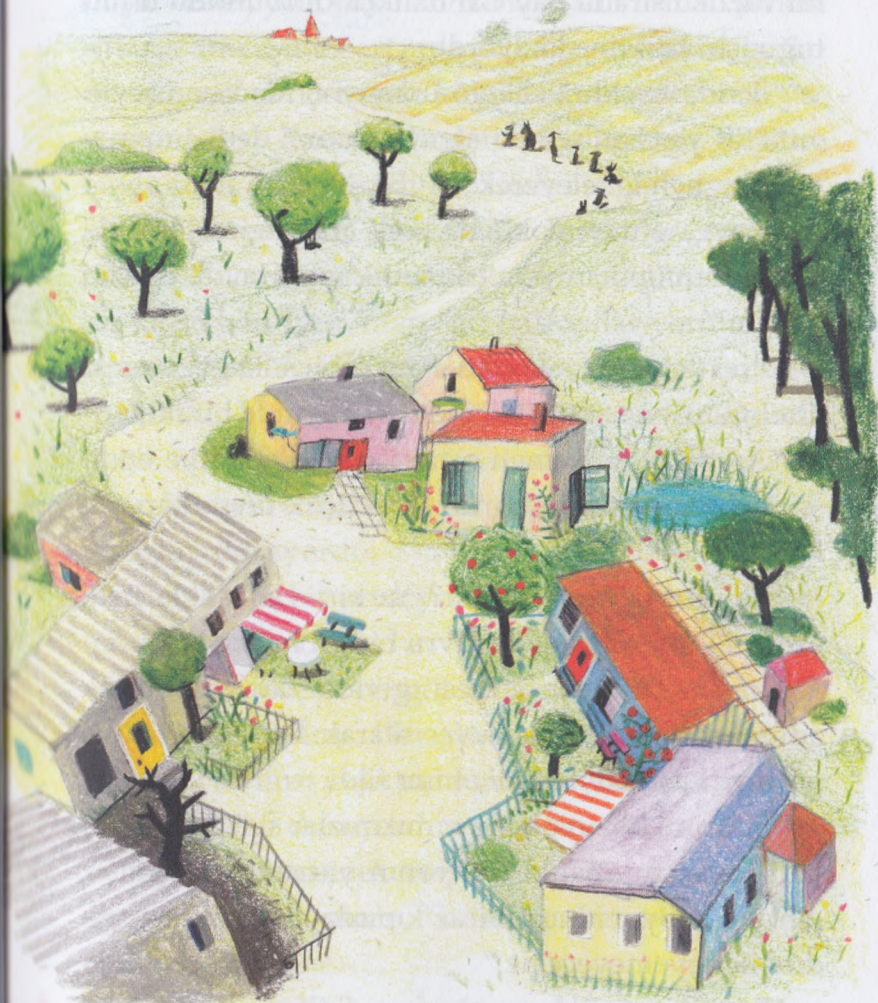
“Dünyanın geri kalanını çizemedim, çünkü bilmiyorum,” diye açıkladı Tingeli.

“Bu saçmalık,” diye öfkелendi Huysuz, “yolunuza şaşıracaksınız. Yara bandı filan da almadınız değil mi yanınıza? Tabii ki hayır.”

Ama grup yola koyulduğunda bastonuyla birlikte ayaklarını sürüyerek arkalarından geldi. En önde gri balıkçılar piknik sepetleriyle dimdik yürüyorlardı, arkalarında kocaman bir güneş gözlüğü takmış İmparator Penguen vardı. Tavşan ailesi oradan oraya zıplarken ortalığı karıştırdığından, burnunun ucunda haritayı tutan Tingeli neredeyse bir sokak lambasına çarpacaktı.

“Buradan köşeyi dönüyoruz,” dedi Tingeli, “haritadan hemen anlaşılıyor.”

Köşeyi döndüler, İmparator Penguen’in sardalye reçeli aldığı konserve balık dükkânını, Huysuz’un hep gittiği turşucuyu, ayçiçekleri ve tembel hayvanlar için tırmanma ağaçlarının olduğu sokağı geçtiler. Gerçekten de Timbuktu’nun sonuna gelmişlerdi. Hepsi durdu ve “Timbuktu” yazısının üzerinin çizili olduğu tabelaya baktı.

“Sanırım sol topuğumda ilk şişkinlik belirtileri başladı,” diye sızlandı Huysuz, “ama beni dinleyen mi var.” O sırada Bay Gri Balıkçıl dürbününü unuttuğu için kendine kızıyordu.

“İleride ne olduğu hiç görünmüyor,” dedi endişeyle.

“Her yere gittiğinizi sanıyordum,” dedi İmparator Penguen iğneleyerek.

“Kavga etmek yok,” diyerek araya girdi Tingeli, “zaten bunun için yola çıkmadık mı? Haydi, devam edelim.”

Grup yeniden yola çıktı. Küçük bir sokağı geçerek, Timbaktu’yu tereddüt içinde arkalarında bıraktılar.

“Arabalar ne zaman ortaya çıkacak?” diye endişeyle soran yetişkin bir tavşan küçük tavşanları yol kenarına çekti.

“Ya da büyük bir şehir? Ya biri yanlışlıkla beni ezerse?” diye ciyakladı yavru bir gri balıkçıl.

Huysuz birden herkesi geride bıraktı. Büyük adımlarla, gürültüyle nefes alarak herkesin önüne geçti ve kaşkolüyle terli alnını sildi.

“Sinirimi bozuyorsunuz mızımızlar sizi!” diye hırladı Huysuz. “Sanki dünyanın yarısını dolaşmışız gibi söyleniyorsunuz. Biraz kıpırdayın, yoksa bir gıdım ilerleyemeyeceğiz.”

“Sanırım ayaklarının şişmesinden korkuyor,” diye fısıldadı İmparator Penguen, Tingeli’nin kula-

ğına, ama Tingeli haritayı çoktan cebine koymuş ve Huysuz'un arkasında yerini almak için harekete geçmişti. "Evet, yola koyulalım. Haydi bir orman şarkısı söyleyelim." Sonra art arda şarkılar söylemeye başladı. Huysuz pençeleriyle kulaklarını kapattı ama yaşılamadı ve herkes adımlarını hızlandırdı. Bir süre böyle hızlı hızlı yürüdüler. Ufak bir tepeyi geçtiler, küçük bir ormanı arkalarında bıraktılar, sonunda uzakta evler ve çatısında altın bir rüzgârgülü olan bir kilise gördüler. Yavru gri balıkçılar yorulmuştu, uçmak istediler ama anne-babaları buna izin vermedi, çünkü bir yürüyüşteydiler, uçuş yolculuğunda değil. İmparator Penguen'in ayakları ağrıyordu ama bunu hiç belli etmiyordu. Tingeli arada sırada haritaya bakıp duruyordu.

"Bambaşka bir yerdeyiz," diye açıklıyordu her seferinde sevinç içinde.

Sonunda küçük bir göl kenarına geldiler. Üzerinde nilüferler vardı. Her yerde kamışlar bitmişti ve yosunlu, sarımsı yeşil taşların üzerinde küçük turuncu kurbağalar duruyordu.

"Burada sivrisinek var," diye homurdandı Huysuz ve burnuna vurdu, "kalmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

"Ama biraz dinlenmemiz gerek," dedi Tingeli ve tam o anda İmparator Penguen serinlemek için göle

atladı. Gri balıkçılar nilüferlere konup kurbağaları yakalamaya çalıştılar, tavşanlar da gölün kıyısına dağılarak taşların arasına kakalarını yaptılar. Tingeli tereyağlı ekmeklerini çıkarıp birini Huysuz'a verdi.

Huysuz, "Berbat, iğrenç," diye mırıldanırken ekmeği ağzına attı.

"Rica ederim," dedi Tingeli mutlu bir şekilde.

"Aslında burası tıpkı bizim oralar gibi," dedi Bay Gri Balıkçıl. Gri balıkçıların evinde de küçük bir göl vardı, çocukları orada kurbağa yakalama alıştırmaları yapabiliyorlardı.

"Ama çöp kutusu yok," diye karşı çıktı Bayan Gri Balıkçıl ve kafasını sallayarak ensesindeki su damllarından kurtuldu.

"Kurbağaların tadı çok farklı," dedi küçük bir gri balıkçıl.

"Gördünüz mü, buradaki taşlar ne kadar farklı parlıyor," dedi Tingeli düşünceler içinde.

"Çünkü Timbaktu'da yosun yok," diye araya girdi İmparator Penguen, "ama onun yerine çöp kutuları var."

"Aynen öyle!" dedi Tingeli keyifle. "İyi ki geldik başka bir yere!" İmparator Penguen güneş gözlüğünün arkasından gözlerini kırptırırken sevinç içinde su birikintisinin kıyısındaki taşlara baktılar, peynirli sandviç ve turuncu kurbağa yediler. Sonra eşyaları-

nı toplayıp yavaş yavaş dönüş yoluna koyuldular. Ormanı, tepeyi geçtiler ve sonunda tembel hayvanı, ağaçlarıyla çalılığı ve “TİMBUKTU” yazan tabelayı gördüler.

“Yürüyüş dediğiniz bu muydu? Yalnızca birkaç adım gittik,” diye şikâyet etti Huysuz.

“Neyse ki şu başka yer hemen yakınımızdaymış,” diye başını salladı Tingeli, “oraya daha sık gitmeliyiz. Arada sırada dışarı çıkmak iyi gelir. Ayaklarımız da şişmedi!” Bunu derken Huysuz’un sırtına vurdu.

“Başka yerde çöp kutusu olmaması garip,” diye iç çekti Bayan Gri Balıkçıl ve buruşmuş tereyağlı ekmek kâğıdını gagasıyla katladı.

Tingeli haritayı çıkardı ve Timbuktu’nun sonundaki çalılığın ardına bir tepe, bir orman ve bir gölcük çizdi.

“Böylece bir dahaki sefere kaybolmayız,” dedi sevinç içinde.

Şikâyet

Timbaktu sakinleri cumartesi günü uyandıktan sonra gerinip pencereden baktıklarında, Marie'yi sokağın ortasında otururken gördüler. Başını dizine yaslamıştı ve çok üzgün görünüyordu. Tingeli hemen dışarı çıktı ve Marie'nin omzuna dokundu.

"Günaydın Marie," dedi usulca, "bu kadar erken saatte Timbaktu'da ne yapıyorsun?" Ama Marie yalnızca kafasını salladı ve sessizce ağlamaya başladı. Tingeli çaresizce yanında durdu, bir süre onu dinledi. Sonra küçük eliyle Marie'nin güzel, sarışın insan saçını ağlamayı bırakana kadar okşadı.

“Kahvaltı yaptın mı bakayım?” diye sordu Tingeli. Marie başını sağa sola sallayarak gözyaşlarını sildi. İmparator Penguen kafasını pencereden uzatıp şöyle seslendi:

“Bende kahvaltı yapmak ister misiniz? Şahane balık reçelim var.” Marie buna gülmekten kendini alamadı.

“Teşekkürler Penguen,” dedi Marie, “o kadar aç değilim.” Güneş açtığından, Huysuz’un bahçe çitine yaslanarak oturmaya devam etti. Tingeli ok gibi evin yolunu tuttu, hemen iki tane üzümlü kek kaptı ve birini Marie’ye verdi. İmparator Penguen balık reçelini getirdi, birkaç tavşan da kızın ayaklarının etrafında sıçradı.

“Eee, neler oluyor?” diye sordu Tingeli dikkatlice.

“Sizinle yaşamak istiyorum,” dedi Marie ve üzümlü kekten bir parça ısırdı.

“Yani, emin misin?” diye şaşırdı İmparator Penguen. “Ailenle yaşamayacak mısın?”

“Artık onlara gitmek istemiyorum,” diye mırıldandı Marie çiğnerken, “zaten bana kötü davranıyorlar.”

Tavşanlar kucağına sıçradılar ve teselli eder gibi burunlarını Marie’nin kazağına sürdüler.

“Ne yaptılar peki?” diye sordu Tingeli.

“Odamı temizlememi istiyorlar; yapmadığımda harçlık alamıyorum,” diye sızlandı Marie. “Sürekli şikâyet ediyorlar. Ben de, ‘Yeter, sizinle yaşamaktan-
sa Timbuktu’ya giderim, daha iyi,’ dedim. Annem de, ‘Git o zaman!’ diye bağırdı. Ben de buraya geldim.”

“O zaman burada kalsan daha iyi,” dedi İmparator Penguen. “Ben de evimi hiç temizlemem, eminim hoşuna gidecektir. Boş bir buzdolabım var, orada uyuyabilirsin.”

“Ama eminim annen çok üzgündür,” diye itiraz etti Tingeli.

“Beni ilgilendirmez,” dedi Marie inatla, “isterse üzülsün. Hem o zaman ben yokken nasıl olduğunu görür.”

Tingeli sıçradı ve üstünü silkeledi.

“Haydi Huysuz’u uyandıralım,” diye bağırdı, “ve çayıra gidip oynayalım. Sonrasına bakarız.” Marie çayırın nerede olduğunu bilmiyordu. Ne kadar üzgün olduğunu unutup merak içinde Tingeli’yi takip etti. Küçük gri balıkçılar da onların peşinden uçtu. Huysuz, ağır adımlarla en arkada yürüyordu. Kızgındı çünkü onu erkenden uyandırmışlardı; arada sırada ayağıyla yol kenarındaki çakıltaşlarına ve çimlere vuruyordu. Vardıklarında ağaçlara tırmandılar, gri balıkçılar Marie’ye uçmayı öğretmeye çalıştı, Huysuz da çimenleri çiğneye çiğneye etrafı dolaştı.

Güneş iyice ısıtmaya başladığında İmparator Penguen serinlemeleri için onlara dondurulmuş ringa balığı ikram etti. Kendisi dışında kimse bu balığı sevmiyordu, ama sorun değildi.

Herkes çayıra uzanmış dinlenirken, “Burada kimse şikâyet etmiyor,” dedi Marie.

“İnsanlar neden bu kadar çok şikâyet ediyor?” diye sordu küçük bir gri balıkçıl.

“Belki yapacak çok şeyleri olduğundandır,” diye yanıtladı Marie.

“Peki neden yapacak çok şeyleri var?”

“Çünkü para kazanmak zorundalar,” dedi Marie.

“Para mı? O da ne?” Bunun üzerine bütün gri balıkçılar ve küçük tavşanlar Marie’nin etrafında toplandı. Hatta Huysuz bile kulaklarını dikti.

Marie anlatmaya çalıştı: “Şey, onlar metalden yuvarlaklar, bir şey yemek için kullanılıyorlar.”

“Ne? İnsanlar metalden yuvarlak şeyler mi yiyor?” diye kıkırdadı küçük bir gri balıkçıl. “Sen en iyisi bizimle kal.”

“Yani bir şey satın almak için demek istiyorum,” diye açıkladı Marie. Timbuktü sakinleri şaşkınlık içindeydi.

“Siz yemeğinizi nereden buluyorsunuz?”

“Arayıp buluyoruz ve bir yerde topluyoruz,” diye bağırdı bütün hayvanlar.

“Peki üzümlü ekmek nereden geliyor?”

“Onu ikiz fırıncılardan aldım,” diye yanıtladı Tingeli. “Her şeyi çift çift yapıyorlar ve yarısını hediye ediyorlar.”

Marie soru sormaktan vazgeçti.

“Anlamıyorsunuz,” dedi, “ama fark etmez. Asıl mesele burada kimsenin şikâyet etmemesi.”

Ortam Huysuz için fazla neşelenmişti.

“Bir dakika,” diye homurdandı Huysuz, “kim demiş burada kimse şikâyet etmiyor diye?”

“Tabii ya,” diye güldü Marie, “seni tamamen unuttum.”

Huysuz’un kolları sinirden dimdik oldu.

“Unutmak mı?” diye hırladı. “Beni unuttun mu? Sana bir şey diyeyim mi! Bir Huysuz öyle kolay unutulmaz.” Siniri gittikçe artıyordu, tepinmeye ve etrafta dolanarak şikâyet etmeye başlamıştı. Diğerleri

buna alışkındı ve ona dikkat etmiyorlardı, ama Marie gülmeyi bırakmış, şaşırmıştı.

“Ailemin tamamından fazla şikâyet ediyorsun!” dedi Marie. “En iyisi eve gideyim. Zaten oyun oynamaktan çok acıktım.”

“Benim ringa balıklarımдан alabilirsin,” diye teklif etti İmparator Penguen, ama Marie başını salladı ve yola çıktı. Eve gideceği için çok mutluydu.

Yolda giderken dönüp, “Mutlaka yine geleceğim!” diye bağırırdı.

“Gitti,” diyerek içini çekti Tingeli. “Yazık. İnsanları ve komik metal yuvarlaklarını daha çok dinlemeyi isterdim. Şikâyetlerinle onu kaçırdın Huysuz!” Bunun üzerine Huysuz birden şikâyet etmeyi bıraktı ve Tingeli’ye baktı. Yüzünde birden geniş bir gülümseme belirdi, o kadar geniş ki Tingeli, Huysuz’un daha önce böyle gülümsediğini hiç görmemişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu gururla. “Onu kaçırdım mı? Benim yaşımda biri için hiç fena değil, öyle değil mi?”

İnsanlar neden bu kadar çok şikâyet ediyor?

Dolunay

Timbaktu sakinleri pazar akşamı tuhaf bir ses duydu. Çoğu uyumuştı, çünkü gece yarısıydı, yusuvarlak bir Ay'ın olduğu koyu gri bir akşamdı. Tavşanlar kuru ot ve samandan oluşan yuvalarında uyuyorlardı; İmparator Penguen büyük buzdolabının içinde yayılmıştı; gri balıkçılar düzensiz bir sıra halinde yan yana durmuşlar, kafalarını tüylerinin arasına gömmüşlerdi. Tingeli rahat, dört direkli yatağına uzanmış, badem kokulu en sevdiği yastığını başının altına koymuştu. Uykuya dalamıyordu çünkü dolunayın ışığı odasına doluyordu. Birden bir ses duydu; tıpkı siren gibi, önce düşük, sonra yüksek, ardından tekrar düşük sesli bir ulumaydı bu. Tingeli yatağında doğruldu ve beklemeye başladı. Sonra ses yeniden başladı, önce düşük, sonra yüksek. Sonra sessizlik. Yalnız ve vahşi bir ulumaydı. Tingeli'nin tüyleri diken diken oldu. Yataktan sıçrayıp pencereden baktı. Diğer evlerin de ışıkları yanmış, pencereleri açılmıştı. Sokak aydınlık olduğundan Tingeli sesin nereden geldiğini hemen gördü. Dışarıda, hemen kapısının önünde Huysuz oturmuş Ay'a doğru uluyordu. Kafasını ensesine

dayamış ve gözlerini kapatmıştı. Bir süre nefesini içine çekiyor, sonra tüm nefesiyle uluyordu. Tingeli hemen evinden fırladı ve Huysuz'a doğru koştu. Aynı anda Bay ve Bayan Gri Balıkçıl, uykularından uyanmış tavşanlar ve buzlar içindeki İmparator Penguen de oraya geldi. Hepsi bir ağızdan konuşuyordu.

"Neden uluyor böyle?"

"Bir yeri mi acıyor?"

"Herkesi uyandırdı!"

"Yok biz zaten uyanıktık."

"Aslında hiç de fena bir ses değil."

"Huysuz'un şarkı söylediğini bilmiyordum doğrusu."

Huysuz kısa bir ara verdi, herkes birden sustu ve heyecanla yeniden başlayıp başlamayacağını bekledi. Küçük bir tavşan bir şeyler fısıldadı ama büyükler susmasını işaret etti, o da hemen mum gibi oldu. Sonra Huysuz başını yeniden ensesine dayadı ve ağzını ardına kadar açtı. Şiddeti gittikçe artan korkunç bir uluma yükseldi ve gecenin sessizliğini doldurdu. Herkes kendinden geçmiş bir halde Huysuz'u izliyordu. Küçük bir gri balıkçıl uyandı ve uzun boynunu endişe içinde kapıdan uzattı: "Anne, bu gürültü de ne?"

"Korkma griciğim," diye fısıldadı Bayan Gri Balıkçıl, "Huysuz şarkı söylemeyi öğrendi, dinle bak, ne güzel!"

“Gece olmasına rağmen dışarı çıkabilir miyim yani?” diye sordu yavru gri balıkçıl heyecanla. Bayan Gri Balıkçıl başını evet der gibi salladı ve çocuğu kanatlarının altına aldı, hep beraber Huysuz’u dinlemeye başladılar. Huysuz ulumayı kesince, hepsi birden kanatları ve patileriyle alkışlamaya başladılar. Huysuz şaşkınlık içinde gözlerini açtı.

“Gecenin bir yarısı hepiniz ne yapıyorsunuz burada?” diye homurdandı. “Kutlanacak bir şey filan mı var?”

“Huysuz, demin Ay’a harikulade bir şarkı söyledin,” dedi Tingeli sevinç içinde, “hepimiz seni dinledik. Harika bir şarkıcısın!”

“Ay’a şarkı söylemek mi?” diye hırladı Huysuz. “Niye böyle bir saçmalık yapayım ki? Geceleri uyumak içindir, haydi herkes evine!”

“Ama sen uyumuyordun,” diye seslendi İmparator Penguen, “o kadar yüksek sesle uluyordun ki, buzdolabımın içinden bile duydum. İtiraf etmeliyim ki hoşuma da gitti. Haydi devam et, bizden rahatsız olma.”

Huysuz, “Galiba hepiniz kafayı üşüttünüz,” diyerek herkesi azarladı. “Ben sizin radyonuz filan değilim. Neden söz ettiğiniz konusunda da en ufak bir fikrim yok. Dolunay umurumda bile değil. Evlerinize gidin hemen ve yataklarınıza yatın!” Ayaklarını sürüyerek evine gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

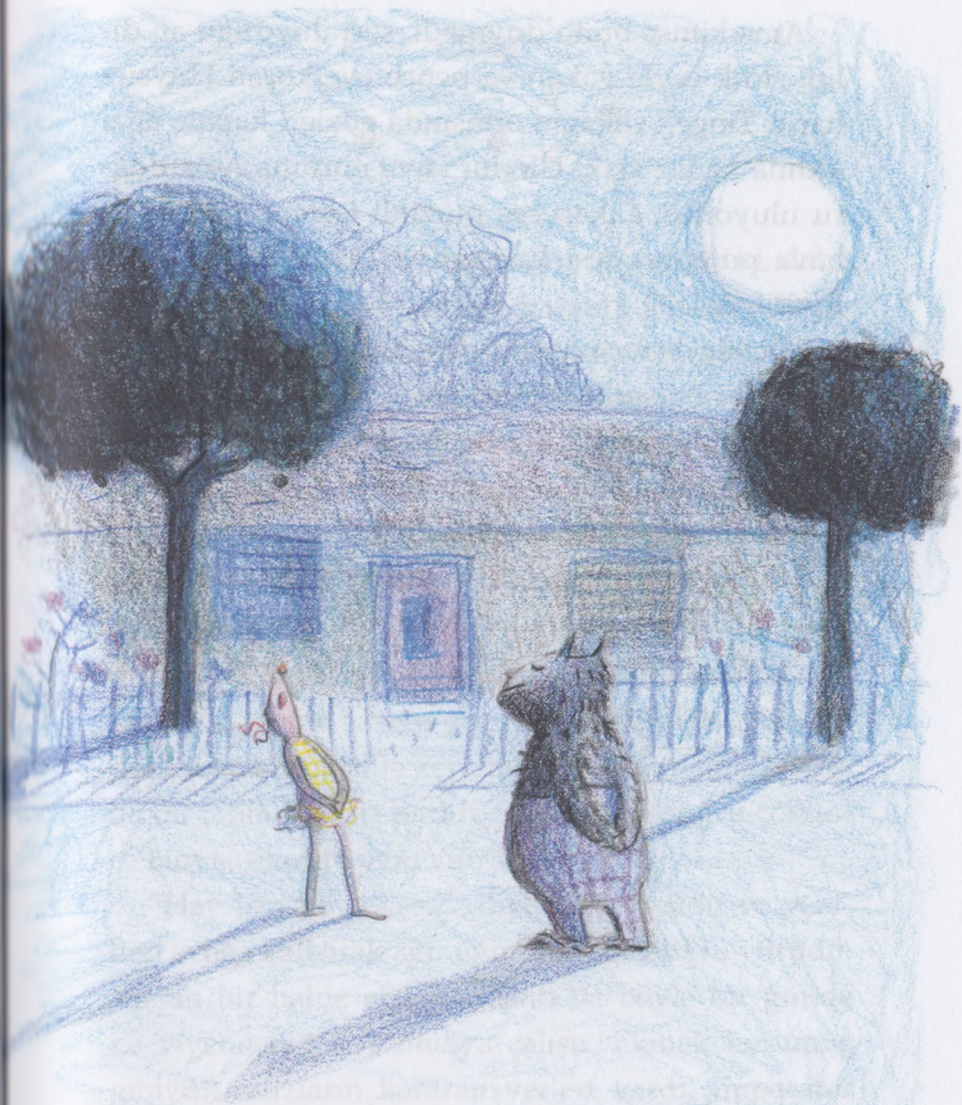
Timbuktu sakinleri bir süre daha Huysuz'un bahçesinde durdular; ne kadar güzel uluduğunun farkında olmamasına şaşırmışlardı. Herkes tamamen uyanmıştı ve tekrar yatağa girmek istemiyorlardı. Ama bir süre sonra üşümeye başladıklarından evlerine geri döndüler.

Timbuktu yeniden sessizleşmişti, Ay ise huzurlu ışığını çatılara, kırlara ve başka yerlerin sokaklarına yansıtmaya devam ediyordu. Gri balıkçılar kafalarını yeniden kanatlarına gömmüş, İmparator Penguen buzdolabına girmiş ve üzerini birkaç buz parçasıyla örtmüştü, tavşanlar da yuvalarında yeniden kıvrılmışlardı.

Yalnızca Tingeli ve Huysuz uyuyamıyordu. Huysuz mutfak masasına oturmuş, kendine bir ısırgan otu çayı yapıyordu.

"Ay'a şarkı söylemek... Gülmeyeyim de ne yapayım," diye homurdandı ve kafasını salladı.

Tingeli tamamen uyanık bir halde pencerenin kenarında oturuyordu ve gözünü kırpmadan yuvanlık, parlak Ay'a bakıyordu. Birden karnında bir titreme hissetti. Dışarıya fırladı, başını ensesine dayadı, ağzını açtı, öylesine yüksek ve keskin bir şekilde ulumaya başladı ki, Ay bile buna şaşıtı kaldı. Kısa bir aradan sonra Tingeli kendini tutamayıp bir kere daha ulumaya başladı.

Penguen'in getirdiği baskıya rağmen, Penguen kendisine bir dilim ekmek kesti ve tuz makiyası

Ama kimse bunu duymadı, sesi duyduğu an dilini sıcak çayla yakan ve pencereye koşan Huysuz hariç. Tingeli sokağın ortasında gözleri kapalı, ağı ardına kadar açık, ellerini kavuşturmuş Ay’a doğru uluyordu. ıkan ses müzikli testere, bülbül ve hava pompası sesi karışımıydı. Huysuz şaşkınlık içindeydi.

“Bu hiç de fena değil,” diye hırıldadı, “Tingeli’nin bu kadar iyi şarkı söylediğini bilmiyordum.” Zaten uyanık olduğundan dışarı çıktı ve Tingeli’yi ulurken dinlemeye devam etti. Kendisine şarkı söylenmesinden hoşlanan Ay, ikisine birden parlıyordu.

Tingeli ulumasını bitirip gözlerini yeniden açtığında Huysuz, “Bundan daha kötülerini duymuştum,” diye homurdandı. “Isırgan otu ayımdan bir yudum ister misin?”

Öfke

Pazartesi günü Huysuz o kadar öfkeliydi ki, daha uyanır uyanmaz gürlemeye başladı. Dişlerini fırçalarken öfkesinden koca bir parça diş macunu tüpten fırladı ve bir avuç krema gibi çamaşırların üzerine düştü. Huysuz söylenerek diş macununu temizledi ve ağzına tıktı, ama macun çok fazla olduğu için fırçalarken o kadar köpürdü ki, köpükler ağzından aşağıya aktı. İki litre suyla gargara yaptı, bir kısmı genzine kaçtı.

“Bu ne biçim bir gün,” diye kükrerken öksürdü. “En iyisi tekrar yatağa gireyim.” Yatak odasına geri döndü ve bir hışımla kendini yatağa attı, ama o sırada bir tahta parçası kırıldı, şilte ortaya doğru çökünce Huysuz sırtını yere vurdu.

“Hay ben böyle işe...” diye lanet okudu ve yeniden ayağa kalkarak ağır ağır mutfaka doğru yürüdü. Kızgın bir halde etrafına baktı ve böyle bir günde ne yiyebileceğini bulmaya çalıştı. Ekmek kurumuş gibiydi, muzların kararan yerleri vardı, İmparator Penguen’in getirdiği balık reçeli küflenmişti. Huysuz kendisine bir dilim ekmek kesti ve tost makinesine

koydu. Birkaç dakika sonra ekmeği almak için tost makinesini açtığında havaya simsiyah dumanlar yayıldı.

“Ekmek yanıyor,” diye bağırdı Huysuz dehşet içinde ve ekmeği çıkarmak için pençesini tost makinesine daldırdı. Bu sırada yanlışlıkla ortaparmağı makinenin içinde tost oldu, ekmek de yanmaya devam ediyordu.

Huysuz, “Aaaah!” diye uludu ve makinenin fişini çekti. Ardından bahçeye çıktı, öfkeden ve açlıktan bir tutam çimen kopardı. Ama bu pek de iyi bir kahvaltı değildi, karnı ağrımaya başladı. Yorgunluktan merdivene oturup bundan sonra başına ne geleceğini beklemeye başladı.

Tingeli, “Merhaba Huysuz,” diyerek ona el salladı, “iyi uyuyamadın mı? Biraz yorgun görünüyorsun.”

“Beni rahat bırak,” diye inledi Huysuz, “senin keyfin benim için biraz fazla yerinde.”

“Gün daha yeni başladı,” diyerek güldü Tingeli, “henüz çok kötü şeyler olmuş olamaz değil mi?”

“Sen nereden bileceksin ki,” diyerek iç çekti Huysuz.

“Güzel bir şey yapalım mı?” diye şakıdı Tingeli. “O zaman iyi bir gün olabilir.”

“Ne mesela?” Huysuz’un aklına hiçbir şey gelmemişti.

“Çayıra gidelim ve badminton oynayalım,” diye önerdi Tingeli.

“Canım istemiyor,” diye mızızlandı Huysuz, “çok sıkıcı!”

“Başka bir yere doğru sıkı bir yürüyüş yapalım, bütün komşuları da çağıralım!” diye bağırdı Tingeli ve ümitle Huysuz’a baktı.

“Yürüyüş mü?” Huysuz pençesiyle alnını sildi. “Kafayı mı yedin? Kesinlikle olmaz. Çok yorucu!”

Kafayı mı yedin?
Kesinlikle olmaz.

“Hımm...” Tingeli bir süre düşündü. Sonra aklına bir şey geliverdi.

“Sanırım buldum! Bir uçurtma yapıp onu uçurayım. Eee? Ne diyorsun?”

“O kadar aptalca fikirlerin var ki,” diye sızlandı Huysuz. “Öncelikle bahar ayında değiliz, bir uçurtma uçuramazsın. İkincisi uçurtma yapmak sıkıcı. Üçüncüsü bahar ayında...”

“Evet, evet, bunu zaten söylemiştin,” diyerek sözünü kesti Tingeli, çünkü artık bıkmıştı. “Bugün gerçekten hiç de havanda değilsin. En azından benimle paten kayar mısın?”

“Ama daha önce denemedim,” dedi Huysuz şüpheyle, “ayrıca bana sorarsan oldukça budalaca bir iş. Patilerin altına paten takmak epey komik bir fikir.”

“En azından deneyebilirsin ama öyle değil mi?” dedi Tingeli. “Sana ödünç verebilirim. Eee, evet mi hayır mı?”

“Havet,” diye homurdandı Huysuz, Tingeli hemen bir çift paten getirdiğinde de onları patilerine geçiriverdi. Paten kaymayı iyi bilen Tingeli, hemen Huysuz’un etrafında birkaç tur attı, sonra hızla uzaklaşıp havada bir yay çizdi ve hızlı bir geri dönüş hareketiyle Huysuz’un yanına geldi. Huysuz o sırada iki pençesiyle bahçenin çitini sıkı sıkı tutuyordu.

“Eee, nasıl olacak bu iş?” diye ofladı Huysuz.

“Bir ayağını diğerinin önüne uzatıp kaymaya başlıyorsun,” diye açıkladı Tingeli. “Bak, işte böyle!” der demez üç metre ileriye fırladı ve hemen geri geldi.

“Haydi bakalım,” diye hırıldadı Huysuz ve çitten ileriye doğru bir adım attı. “İmdat! Ayaklarım! Burası buz gibi kaygan!”

“Bırak kendini,” diye bağırdı Tingeli, “kollarını hareket ettir, kendine güven; çok zevkli.”

Huysuz pençelerini çitten çekti, sendeleyerek iki adım attı ve çığlık atarak yere düştü.

“Ah, acıdı!” diye bağırdı. “Ah, ay, ay, of! Bu saçmalık! Bir daha asla denemeyeceğim bunu.”

Bu saçmalık!

“Ama biraz alıştırma yapmalısın!” Tingeli onu sakinleştirmeye çalışıyordu, ama Huysuz yenden uludu, patenleri patilerinden çıkardı ve onları yüksek bir yay çizecek şekilde sokağın ortasına fırlattı.

“Paten kaymak gerçekten saçma sapan bir şeymiş. Böyle bir şeyi ilk defa kim düşünmüş acaba?” Tingeli’nin aklına söyleyecek bir şey gelmedi, burundan soluyan Huysuz’un önünde çaresizce durdu.

“Belki bugün gününde değildir,” dedi sonunda ve omuzlarını silkti. Huysuz asık suratla önüne bakıyordu. Ama bir anlığına ağzında bir kıvrılma belirdi.

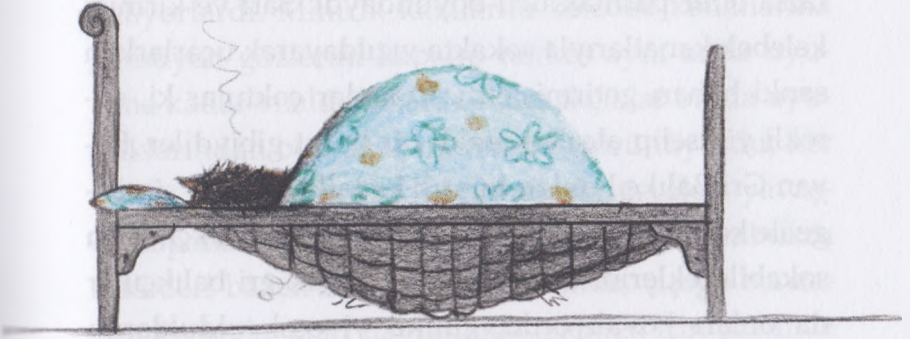
“Kesinlikle,” dedi ve gerçekten gülümsemeye başladı, “sonunda haklısın Tingeli. Kesinlikle. Bugün günümde değilim.” Ayağa kalktı, silkelendi ve Tingeli’ye başını salladı.

“Biliyor musun, başından beri iyi bir gün değildi.” Bunu dedikten sonra mutlu bir şekilde evine doğru ağır adımlarla yürüdü. Kapıda başını bir kez daha çevirdi.

“Yapacak bir şey yok Tingeli,” diye seslendi. “Yalnızca iyi bir gün değil. Bundan daha iyi ifade edilemezdi!” dedi ve kapıyı kapattı. Kapatırken başparmağını hafifçe sıkıştırdı. Mutlu bir şekilde pençesine üfledi.

“Böyle işte. İyi bir gün değil, bunu biliyordum.”
Bugün iyi bir gün olmadığından, perdeleri kapattı,
kırık yatağına uzandı ve mutlu bir şekilde uykuya
daldı.

Yalnızca iyi bir gün değil.

Parmakçıklar

Çarşamba günü Parmakçıklar Timbuktu'ya geldiğinde herkesi bir heyecan sardı. Parmakçıklar minik gagaları olan küçük, renkli yaratıklardı. Her biri en fazla birer parmak ucu boyundaydı. Sarı ve kırmızı kelebek kanatlarıyla sokakta vızıldayarak uçarlarken sanki baharı getirmişlerdi. O kadar çoktular ki, sürekli yükselip alçalan renkli bir bulut gibiydiler. Bayan Gri Balıkçıl onları büyük kanatları ve bir süpürge ile kovalamaya çalışıyordu, çünkü Parmakçıkların sokabileceklerini düşünmüştü. Küçük gri balıkçılar da onları kovalıyordu, çünkü yiyecek olduklarını sanmışlardı. Tavşanlar da onlarla oyun oynamaya çalışıyordu. Parmakçıklar kulaklarına ve kuyruklarına konup gıdıklıyor, sonra tekrar uçuyorlardı.

"Ne kadar da güzeller," diye sevinçten çılgılık attı Tingeli ve onlarla oynamak istedi ama Parmakçıklar utangaçtı ve hemen kaçıveriyorlardı. Kimse onlarla konuşamıyordu, çünkü çok küçüklerdi, bir de dediğimiz gibi çok utangaç. Birisi, "Merhaba," der demez oradan kaçıyorlardı. Geceleri Huysuz'un evinin önündeki bir ağaçta uyuyorlardı. Bu çirkin, yarı

kurumuş bir ağaçtı ve Huysuz'u kızdırıyordu, çünkü artık yaprak açmıyordu, yamru yumru kökleri bütün bahçesini kaplıyordu. Onu hep kesmek istemiş ama her seferinde unutmuştu, bu nedenle ağaç hâlâ öyle bahçesinde duruyordu. Parmakçıklar hava karardığında ağacın kuru dallarına konuyordu. Dikkatle dinlenildiğinde hafif bir vızıldama duyuluyordu; bu onların uyku müziği idi, bu melodiyle uykuya dalıyorlardı. Minicik kafalarını kelebek kanatlarına gömüyor, gözlerini kapatıp herkes aynı anda uyu-yana kadar vızıldıyorlardı. Parmakçıklar orada uyduklarından beri ağaç muhteşem görünüyordu; her dalda yedi sekiz renkli Parmakçık, geceleri yavaşça kapanan renkli çiçekler gibiydi. Hatta Timbuktu sakinleri bazen akşam gezintilerinde, çiçeğe benzeyen Parmakçıkları hayranlıkla izlemek için özellikle Huysuz'un evinin önünden geçiyorlardı.

Huysuz ise mutfak penceresinden bakıyor ve evinin önündeki kalabalığa sinirleniyordu. Bir akşam kapıyı açıp bağırdı: "Neye bakıp duruyorsunuz böyle? Akşamları sessizliğe ihtiyacım var ama söyley misiniz, bütün Timbuktu evimin önünde dolanırken nasıl uyuyabilirim?"

"Ama Huysuz, o kadar geç değil ki," dedi Tingeli, "uyuyanlar yalnızca Parmakçıklar, baksana ne kadar güzeller."

“Bunlar da ne?” diye homurdandı Huysuz.

“Aaa, onları daha önce görmedin mi,” diye seslendi Tingeli, “günlerdir onları izliyoruz hayran hayran! Senin ağacını yatak odası olarak seçtiler, bununla gurur duymalısın!”

“Benim ağacımda uyuyan da kim?” diye hırladı Huysuz. “Hem de bana sormadan!” Hışımıla bahçesine çıktı ve ağaca baktı.

“Nasıl böcekler bunlar böyle?”

“Bunlar böcek değil,” diye açıkladı Tingeli sabırla, “onların adı Parmakçık ve birkaç gündür burada, Timbaktu’da yaşıyorlar.”

“Niye kimse bana bir şey söylemiyor?” diye şikâyet etti Huysuz. “Hiçbir şeyden haberim yok ve benim ağacıma tüneyip her şeyi kemiriyorlar.”

“Huysuz,” diyerek ofladı Tingeli, “ağacında kemirilecek hiçbir şey yok. Baksana, yaprakları bile yok. Yalnızca dallarına tünüyorlar, bu da mı rahatsız ediyor seni?”

“Evet, tabii ki rahatsız ediyor,” diye sızlandı Huysuz ve dalları sarsmayı başladı. “Her gelen böceğin ağacıma konmasına izin vermeyeceğim! Kim bilir ne halt ediyorlar! En azından önce bana sorabilirlerdi!” Ardından ağacı daha hızlı salladı ve birkaç Parmakçık dallardan düştü. Derin uykuda olduklarından çok korktular ve Huysuz’un başının etrafında cik cik

öterek uçmaya başladılar. Huysuz pençelerini başının etrafında savurdu ve onları kovaladı.

“Gidin buradan, sizi gidi arsız güveler, size göstereceğim!” Parmakçıklardan oluşan bir bulut hızla havalandı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Tingeli arkalarından üzüntüyle baktı.

“Huysuz, ne yaptın sen?” diye bağırdı çaresizce. “Neden kovaladın onları? Kimseyi rahatsız etmiyorlardı. Bahçeni ne kadar güzelleştirdiklerini görmedin mi? Hep bahçende çiçek açmasını isterdin. Şimdi bak bakalım ağacın nasıl gözüküyor. Böyle daha mı iyi oldu?” Huysuz, şimdi yeniden çıplak ve bakımsız bir şekilde topraktan yükselen ağaca baktı.

“Çok daha iyi,” diye homurdandı, ama Tingeli onun numara yaptığını biliyordu.

“Bence şimdi üzüldün, haksız mıyım?”

“Ben hiç üzülmem,” diye hırıldadı Huysuz, “ağacı zaten kesmek istiyordum ve yarın bu işi bitireceğim.” Eve gitti ve kapıyı kapattı. Tingeli üzgün bir şekilde Timbaktu’da dolaşmaya başladı ve bütün komşulara Parmakçıları görüp görmediklerini sordu. Hava aydınlandığında onları bahçesinde, çöp kutularında aradı, hatta belki oraya sığınmışlardır diye kırlara bile gitti. Ama hiçbir yerde yoklardı. Onları en çok tavşanlar özlüyordu, hatta başta şüpheyle yaklaşan Bayan Gri Balıkçıl bile her akşam evinin

önünde düşüncelere dalıyor, yaşlı ağaç belki tekrar Parmakçıklarla çiçeklenmiştir diye Huysuz'un bahçesine bakıyordu. Huysuz ağacı kesmemiştir, yalnızca birkaç dalını kırıp sinirle yere atmıştır.

Tingeli bu kez Huysuz'a o kadar kızmıştı ki, onunla tek bir kelime bile konuşmadı. Diğerleri yavaş yavaş Parmakçıkları unutmaya başlamıştı, ama Tingeli onları unutamıyordu. Ne zaman Huysuz'un çitinin yanına yaklaşırsa, o kadar sinirleniyordu ki oradan hemen uzaklaşıyordu.

Huysuz zaman içinde kendini rahatsız hissetmeye başladı. Bir akşam Tingeli evin oradan geçene kadar bekledi ve onun görür görmez hemen kapıyı açtı.

"Tingeli," diye bağırdı, "buraya gel."

Ama Tingeli ona doğru dönmedi bile. Bu hareketi Huysuz'u düşündürdü.

Bir sonraki akşam yine beklemeye başladı, Tingeli'nin sokağın ilerisinden geldiğini görünce, koca kafasını kapıdan çıkardı ve elinden geldiğince dostça şöyle dedi: "Tingeli, bekle. Beni ziyarete gelsene. Sana bir bardak su bile verebilirim."

"Ama istemiyorum," diye yanıtladı Tingeli, "sen laf anlamazın tekisin ve güzelim Parmakçıkları kaçırdın. Su vermek istiyorsan, git o harika ağacına su ver. Ya da kesiver gitsin, benim için fark etmez. Seninle ilgili bir şey bilmek, duymak istemiyorum."

Huysuz'un ağızı açık kaldı. Tingeli bugüne kadar onunla hiç böyle soğuk konuşmamıştı.

"Dur bir dakika, bekle," diye Tingeli'nin arkasından bağırdı, ama o çoktan gitmişti. Olan biteni gören Bayan Gri Balıkçıl, Huysuz'a şöyle seslendi: "Sanırım senden bıktı. Neden şu güzelim Parmakçıkları da kovdun ki?"

"Bu sizi ilgilendirmez!" diye kükredi Huysuz, ama sonra hemen gidip mutfak masasına oturdu, pençesini alnına götürdü ve düşünmeye başladı. Ardından çöp kutusunu boşalttı ve renkli gazete sayfalarından ve eski şekerleme ambalajlarından küçük kırmızı, sarı ve yeşil fiyonklar yaptı. Biraz buruşuklardı ve küçüklerdi, ama en azından renklilerdi. Huysuz hepsini dışarı çıkardı ve onlarla ağacı süsledi. Her dala üç-dört fiyonk astı, kırık dallara ise daha da fazla. Sonra birkaç adım geri çekildi ve eserini izledi.

"Evet," diye hırıldadı sevinçle, "güzel görünüyor. Tingeli sanırım artık şikâyet etmez." Ardından, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde Tingeli'ye gitti ve karpısını çaldı.

"Artık ağlamayı kesebilirsin," diye seslendi, "dışarı çık, bak ağacı yeniden güzelleştirdim." Ama kimse yanıt vermedi.

“Tingeli,” diye bağırdı Huysuz daha yüksek bir sesle, “dediğimi duydun mu? Surat asmayı bırak, yeni Parmakçıklar yaptım.” Tingeli’nin kapısı bir karışık açıldı ve Tingeli aradan burnunu uzattı.

“Yeni Parmakçıklar mı?” diye sordu.

“Evet, renkli, kâğıttan.”

“Kâğıttan mı? Şaka mı bu?” dedi Tingeli hayal kırıklığıyla başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı. Huysuz orada kalamadı ve başını iki yana salladı. Daha önce bir başkasının, kendisinden daha uzun süre kızgın kaldığı görülmemişti. Huysuz eski bildiği neşeli Tingeli’yi geri istiyordu hemen. Ona kalsa, yeniden mutlu olması için Tingeli’yi zorla evden çekip çıkarırdı. Ama başı önde, çaresiz bahçesine döndü, süslediği ağacın yanına oturdu. Ağacın altına, süsler nede niyle Paskalya’nın geldiğini sanan tavşanlar toplanmıştı.

“Paskalya yumurtaların da var mı? Varsa neredeler? Çikolata var mı?” diye heyecanla

soru sorup duruyorlardı. Huysuz yalnızca başını salladı ve patileriyle yüzünü kapadı. Böyle bir şeyin nasıl yapılacağını pek iyi bilmediğinden, Tingeli'yi yeniden neşelendirmenin başka bir yolunu bulamadı. Ama yatağa da bu halde girmek istemiyordu. Böyle kesinlikle uyuyamazdı. Tavşanlar onu sabırsızlıkla dürtüp duruyor ve ayak parmaklarını kemiriyorlardı, ama o kafasını başka yöne çevirdi. Hava kararıyordu, Tingeli'nin evinde bir ışık yandı. Huysuz özlemle oraya doğru baktı.

Birden tepesinde şiddetli bir vızıltı duydu, yukarıya baktığında üzerinde Bayan Gri Balıkçıl'ın döndüğünü gördü, daha önce kanatlarını hiç böyle açmamıştı. Gökyüzünde uçarken gururlu ve görkemli görünüyordu.

“Size bir şey getirdim,” diye seslendi. Huysuz hâlâ şaşkın bir halde yukarıya bakarken, Bayan Gri Balıkçıl’ın etrafında pır pır eden, vızıldayan bir bulut belirdi ve yavaşça aşağıya doğru indi. Huysuz onları hemen tanıdı; yirmi, hayır otuz, hatta belki de yüz kadar renkli Parmakçık havada uçuyordu. Alacakaranlık havada dönüyor, ışık saçıyorlardı ve kayan yıldızlar gibi tek tek Huysuz’un bahçesine indiler. Şimdi ağaç yeniden fısıldaşan, vızıldayan Parmakçıklarla dolmuştu, tavşanlar heyecan içinde ağacın etrafında zıplamaya başlamışlardı.

Huysuz kendinden geçmişti. Ağzı açık bir şekilde ışıldayan olağanüstü manzaranın karşısında kalakaldı. Bayan Gri Balıkçıl zarif bir hareketle yanına kondu.

“Nereden geldiler birdenbire böyle?” diye sordu Huysuz kekeleyerek.

“Kısa bir keşiften sonra buldum onları,” dedi gri balıkçıl soluk soluğa, “gerçi kolay seçemedim onları, bir bahçeye üzgün üzgün sinmişlerdi. Başta gelmek istemediler, ama sonunda ikna ettim. Lütfen bir daha onları korkutma, iyice utangaç oldular.”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandı Huysuz ve Tingeli’nin evine doğru baktı.

“Eh, bir teşekkürü hak ettim,” dedi Bayan Gri Balıkçıl ve Huysuz’a doğru göz kırptı. Huysuz için bu

sözcüğü söylemek çok zordu, dudaklarının arasından çıkmıyordu bir türlü. Bunun yerine olabildiğince dostça hırıldadı ve hemen Tingeli'nin evine doğru koştu.

"Hadi," diye bağırdı ve kapısını yumruklamaya başladı, "hadi bu sefer mutlaka gelmelisin, gerçekten geri geldiler." Kapı tereddütle açıldı ve Tingeli'nin başı belirdi. Huysuz'un bahçesindeki ağaç karanlıkta Parmakçıklar sayesinde gökkuşağı renklerinde parlıyordu. Tingeli o an öfkesini unuttu. Sevinçten Huysuz'un kollarını yumrukladı ve hızla evden dışarı çıktı.

"Tekrar hoş geldiniz Parmakçıklar," diye bağırdı sevinç içinde.

"Evet, hoş geldiniz," diye tekrarladı Huysuz, "ama hele o yaprakları bir yiyin..."

Teşekkürler

Bir gün Marie bağdaş kurmuş sokağın ortasında oturuyordu. Düşünceli bir halde elindeki sopayla ayakkabısının etrafını kazıyor, alnını buruşturuyordu. Timbaktu sakinleri pencereden bakar bakmaz onu gördüler ve selamlamak için hemen sokağa fırladılar. Kendileri de Başkayer'e gittiklerinden, artık ziyaretçilere daha çok seviniyorlardı. Küçük tavşanlar Marie'nin kucağına zıplayıp ayakkabı bağcıklarını kemirmeye başladılar. Marie de hemen parmaklarını tavşanların yumuşak kulaklarından geçirmeye ve onları okşamaya başladı, ama yine de hâlâ düşünceliydi.

"Neyin var?" diye sordu Tingeli, Marie'nin çizgili çorabını hafifçe çekerken.

"Buraya gelmek zorunda kaldım," dedi Marie suratını asarak.

"Neden?" diye sordu Tingeli merakla.

"Bu sefer annemle babam kavga etti," diye yanıtladı Marie, "ben de buna bir son vermelerini istedim. Onlara gidip Timbaktu'da tartışmalarını, onları dinlemek istemediğimi söyledim. Annem de bana

dönüp bağırmaya başladı. Timbuktu'mu alıp onu rahat bırakmalıymışım, başka sorunları varmış. O kadar güzelse, ben Timbuktu'ya gitmeliymişim. Ben de yeniden geldim işte."

"Yer tabelası bile koyduk," dedi Tingeli gururla, "böylece herkes nerede olduğumuzu bilebilir." Marie başını salladı, ama gerçekten heyecanlanmış gibi gözüküyordu. Tingeli gri balıkçıları çağırdı, belki bir bale gösterisiyle Marie'yi neşelendirebilirlerdi.

"Annesi burasının harika bir yer olduğunu söylemiş," diye fısıldadı Tingeli, Bayan Gri Balıkçıl'a, "biz de belki bunun için biraz çaba gösterebiliriz." Küçük gri balıkçılar kendi etraflarında döndüler, güzel bacaklarını uzatıp büktüler. Bayan Gri Balıkçıl ümitsiz bir beklenti içinde Marie'ye baktı. İmparator Penguen ip atlamayı önerdi, Tingeli ise yeniden Başkayer'e gitmeyi. Ama Marie sokak lambasına yaslandı ve başını salladı.

"Anne-babamı düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı, "tekrar barışmaları gerek."

"Ama Timbuktu'da değiller ki," diye hatırlattı Tingeli, "onları buraya yollayamaz mısınız?" Marie omuzlarını silkti.

Hepsi çaresizce Marie'nin etrafını sarmıştı. Çizgili çorapları olan erimiş bir kardan adama benziyordu. O an Tingeli'nin aklına, bugün Huysuz'u henüz hiç görmediği geldi.

“Huysuz nerede?” diye sordu.

“Onun canı zaten hep sıkkın, Marie’ye nasıl olsa yardım edemez,” dedi İmparator Penguen alaycı alaycı. Tingeli penguenin kanatlarına hafifçe vurdu ve Huysuz’un evinde doğru gitti. Zili çaldı, kapıyı vurdu ama açan olmadı.

Kapıdaki mektup aralığından, “Huysuz,” diye bağırdı, “Marie burada ve canı sıkkın, ona yardım edebilir misin?” Bir hırıltı duydu, ardından kapı biraz aralandı.

“Canı mı sıkkın?” diye sordu Huysuz inanmaz bir halde. “Burada benim dışımda kimin canı sıkkın olabilir ki?” Ardından başını kapının aralığından dışarıya uzattı. Tingeli ona sokak lambasına dayanmış suratı asık Marie’yi gösterdi.

“Anne-babası kavga etmiş, o da buna üzölmüş,” diye açıkladı Tingeli.

“Saçmalık,” diye homurdandı Huysuz. “Kavga etmek üzücü bir şey değildir ve burada sadece benim canım sıkkın olabilir, bunu herkesin bildiğini sanıyordum.” Bunları dedikten sonra sinirli bir şekilde evden çıktı ve doğruca Marie’nin yanına gitti.

“Kavga ettikleri için sevinmelisin,” diye tersledi Marie’yi, “yoksa buradakiler gibi sıkıntıdan patlamalarını mı isterdin!”

“Kavga etmek iyi değil, kavga kötü bir şey,” diye karşılık verdi Marie kızarak.

“Kavga etmemek hasta eder,” diye bağırdı Huysuz.

“Bu saçmalık,” diyerek ateş püskürdü Marie, “asıl kavga etmek hasta eder, bu kadar basit!”

“Bak bana, hastaya benziyor muyum?” diye kükredi Huysuz.

“Yüzün kesinlikle biraz morarmış,” dedi Marie.

“Ya sen! Senin de burnunun ucu kıpkırmızı, seni gidi insan seni!” diye sövdü Huysuz. Marie sıçrayarak ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı.

“Bana insan deyip durma,” diye bağırdı Marie. “Peki ya sen? Sen nesen? Kirli, küçük bir halı!” Huysuz sinirden ellerini yumruk yaptı ve Marie’ye doğru büyük bir adım attı, ama Marie korkmuyordu.

“Halı mı?” diye soludu Huysuz. “Hemen bu sözünü geri al ve özür dile.”

“Hayır!”

“Hemen özür dile,” diye haykırdı Huysuz. “Kimse bana daha önce böyle bir şey dememişti.” Timbaktu sakinleri geri çekilmişti ve titreyerek bu büyük kavgayı izliyorlardı. Küçük tavşanlar anne-babalarının ve büyük kardeşlerinin arkasına sığınmış, yalnızca kulaklarını dışarı çıkarmışlardı. Gri balıkçılar da ne olur ne olmaz diye bahçelerine çekiliyorlardı.

“Yeter! Yeter artık!” diye bağırdı Tingeli ve hem Huysuz’un hem de Marie’nin kollarından tuttu ama ikisi de direniyordu.

“Ama tam dediğim gibi görünüyorsun,” diye ısrar etti Marie, “tüylü, tozlu, huysuz bir halı!”

“Ya sen!” diye hırladı Huysuz. “Sen de tam bir domuz yavrusu gibi ya da elbise giymiş bir solucan gibi görünüyorsun!”

Marie’nin bir an için dili tutuldu. Ağzı açık bir halde, önünde sinirden gözleri fıldır fıldır dönen Huysuz’a baktı. Herkes soluğunu tutmuştu. Marie birden gözlerini kapadı ve kahkahayı koyuverdi. Az önce bağırdığı kadar yüksek sesle gülüyordu şimdi de.

“Solulcan mı?” derken gülmeye devam etti. “Elbise giymiş bir solucan?” Bunları söylerken gülmekten yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu.

“Bunun neresi komik şimdi?” diye söylendi Huysuz. “Tam da dediğim gibi işte.” Ama Marie gülmekten katılmaya devam ediyordu. O kadar şiddetli gülüyordu ki, gülmesi diğerlerine bulaşmaya başladı. Önce İmparator Penguen kıkırdamaya, sonra tavşanlar gülmeye başladı, gri balıkçılar da onlara katıldı ve sonunda da Tingeli. Yalnızca Huysuz ağzı açık bir halde sokağın ortasında duruyor, kafasını sallıyor ve homurdanıyordu: “İyi eğleniyor musunuz bari, sizi solucanlar!”

“Bunu anneme ve babama anlatmalıyım,” diye bağırdı Marie, gülmekten soluğu kesilmişti. “Bahse

girerim onlar da gülmekten ölecek.” Timbuktu sakinlerine selam verdi, Huysuz’un koluna cesaret verici bir Şekilde vurdu ve hızla oradan uzaklaştı. Bir süre herkes onun gidiŐini izledi.

“Teşekkürler sevgili halıcığım,” dedi Tingeli, Huysuz’a.

Huysuz kollarını aksi bir Şekilde kılı karnının üzerinde kavuŐtırdı.

“Halı mı?” diye mırıldandı. “Yani gerĖekten nereye düŐtüm ben?”

“Benim yanıma düŐtün,” diye gülümsedi Tingeli, “ve biliyor musun, iyi ki Timbuktu’ya geldin.” Evine doğru yola Ėıkmadan nce Ėok kısa bir süre başını Huysuz’un koluna yasladı.

“Evet,” diye iÇ Ėekti Huysuz, Tingeli’nin arkasından bakarken, “daha kötü olabilirdi.”

